

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/56/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1719200674
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1719200674.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Jany Richterovej v právnej veci žalobcu: P. W., G.. XX.XX.XXXX, O. XX/XX, M., v zast.: CHARGE DAVOUÉ UJ s.r.o., so sídlom: Zlatovská 22, Trenčín, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej moci a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, č.k. 43C/14/2019-553 zo dňa 20.01.2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa voči žalobcovi p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh žalobu na prerušenie konania zamietol. Žalobu zamietol. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že Žalobca sa svojou žalobou doručenu súdu dňa 08.04.2019 domáha uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 96.646,08 EUR a to titulom skutočnej škody spočívajúcej v ušlom príjme za dobu väzby v sume 3.976,19 EUR, titulom nemajetkovej ujmy za výkon väzby v sume 57.641,62 EUR, titulom skutočnej škody spočívajúcej v ušlom príjme za neprimerane dlhé trestné stíhanie vo výške 9.340,99 EUR, titulom nemajetkovej ujmy za neprimerane dlhé trestné stíhanie vo výške 21.750,00 EUR, titulom náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 1.105,56 EUR, titulom náhrady výdavkov za vyhotovenie fotokópií súdneho spisu vo výške 18,12 EUR, titulom náhrady cestovného a náhrady za stratu času vo výške 1.725,86 EUR, a titulom náhrady výdavkov vynaložených na balíky, poštovné, cestovné návštevy rodiny finančných prostriedkov poukázaných na účet vo výške 1.087,74 EUR v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), ktoré mali byť žalobcovi spôsobené „nezákonnými rozhodnutiami všeobecných súdov o väzbe a nesprávnym úradným postupom s porušením ústavných, základných a zákonných práv žalobcu.

3. Súd vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa s obsahom žaloby, vyjadrenia žalovanej, výsluchom strán sporu na pojednávaní, uznesením špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 10.11.2015 BB-3T/29/2015, poštová sprievodka podací lístok, podací lístok na sumu 1.000,- Sk 7x, potvrdenie o dobe trvania služobného pomeru žalobcu, rozhodnutie o skončení služobného pomeru uvoľnením, rozhodnutie o priznaní odchodného v sume 37.2018 Sk, rozhodnutím o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby, rozhodnutie o služobnom pláte a zistil skutkový stav.

4. Z uznesenia špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 10.11.2015 BB-3T/29/2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15.12.2015 má súd preukázané, že trestné konanie bolo voči žalobcovi zastavené z dôvodu, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva. Poštová sprievodka podací lístok, má súd preukázané, že žalobcovi B. W. doručovala do väzby balíky. Podací lístok na sumu 1.000,- Sk 7x, má súd preukázané, že žalobcovi B. W. doručila do väzby 7.000,- Sk. Z potvrdenia o dobe trvania služobného pomeru žalobcu, má súd preukázané, že žalobca bol celkovo vo výkone štátnej služby pre nárok na výsluhové zabezpečenie 9 rokov a 78 dní. Z rozhodnutia o skončení služobného pomeru uvoľnením, má súd preukázané, že žalobcov služobný pomer colníka skončil dňa 31.08.2005 na základe žiadosti žalobcu zo dňa 18.08.2005. Z rozhodnutia o priznaní odchodného má súd preukázané, že žalobcovi bolo dňa 23.09.2005 priznané odchodné v sume 37.2018 Sk. Z rozhodnutia o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby, má súd preukázané, že žalobca bol dňa 23.10.2001 dočasne postavený mimo službu z dôvodu vznesenia obvinenia za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa a ďalších. Z rozhodnutia o služobnom plati zo dňa 26.09.2001 má súd preukázané, že služobný plat žalobcu ku dňu 26.09.2001 bol v sume 13.600,- Sk.

5. V konaní sa žalobca domáha náhrady škody titulom skutočnej škody spočívajúcej I. v ušlom príjme za dobu väzby v sume 3.976,19 EUR, titulom nemajetkovej ujmy za výkon väzby v sume 57.641,62 EUR, II. titulom skutočnej škody spočívajúcej v ušlom príjme za neprímerane dlhé trestné stíhanie vo výške 9.340,99 EUR, titulom nemajetkovej ujmy za neprímerane dlhé trestné stíhanie vo výške 21.750,00 EUR, titulom náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 1.105,56 EUR, titulom náhrady výdavkov za vyhotovenie fotokópií súdneho spisu vo výške 18,12 EUR, titulom náhrady cestovného a náhrady za stratu času vo výške 1.725,86 EUR, a titulom náhrady výdavkov vynaložených na balíky, poštovné, cestovné návštevy rodiny finančných prostriedkov poukázaných na účet vo výške 1.087,74 EUR. Nespornou skutočnosťou v tomto konaní je, že žalobca bol vo väzbe na základe uznesenia Okresného súdu Nitra sp. zn. 5Tpr 21/02 zo dňa 02.04.2002 nepretržite odo dňa 17. 10.2001 do 18.12.2002 teda 427 dní. Voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie vyšetrovateľa KÚV PZ Nitra ČVS: KUV-29/OVEK-2001 zo dňa 16.10.2001 a trestné konanie bolo zastavené uznesením Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. BB-3T/29/2015 zo dňa 10.11.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15.12.2015 z dôvodu, že konanie trvá neprímerane dlho. Spornou skutočnosťou v konaní bol nárok na náhradu škody žalobcu týkajúcej sa nárokov za výkon väzby z dôvodu podanej námietky premlčania zo strany žalovanej a nárokov z titulu neprímeranej dĺžky trestného stíhania z dôvodu neexistencie podkladového rozhodnutia, týkajúceho sa konštatovania prietahov v trestnom konaní, nepreukázania vniknutej škody, príčinnej súvislosti a zavinením žalovanej.

6. Súd pri svojom rozhodovaní o náhrade škody v časti v ušlého príjmu za dobu väzby v sume 3.976,19 EUR a titulom nemajetkovej ujmy za výkon väzby v sume 57.641,62 EUR má za to, že nárok žalobcu je premlčaný.

7. Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosť za škodu sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Zákon č. 514/2003 Z. z. nadobudol účinnosť dňa 01.07.2004. Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. Na základe uvedeného je zrejmé, že nároky na náhradu škody spôsobenej v súvislosti so zásahom orgánu verejnej moci, ktoré nastali pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. je potrebné posudzovať v zmysle ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Vzhľadom na uvedené, na nároky uplatňované titulom rozhodnutia o väzbe sa uplatňujú ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. Podľa ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. Podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody podľa prvej časti druhej hlavy (zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe alebo treste) sa premlčí za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené. Trestné konanie žalobcu bolo zastavené uznesením Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. BB-3T/29/2015 zo dňa 10.11.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15.12.2015. Žalobca uplatnil svoje nároky na súde prostredníctvom predloženia žaloby konajúcemu súdu dňa 07.04.2019. Bez ohľadu na prípadné spočívanie lehoty v období predbežného prerokovania podľa § 22 ods. 3 zákona

č. 58/1969 Zb. (ktorá vzhľadom na objektívny charakter 1-ročnej objektívnej premlčacej lehoty ani nespočívajú), má súd za to, že žalobca si v konaní uplatnil nárok po márnom uplynutí objektívnej premlčacej lehoty v trvaní 1 roka podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb a súd jeho nárok týkajúci sa väzby z tohto dôvodu zamietol a ďalej nepreskúmal.

8. Ďalšie nároky, ktoré si žalobca v konaní uplatnil boli skutočná škoda spočívajúca v ušlom príjme za neprimerane dlhé trestné stíhanie vo výške 9.340,99 EUR, titulom nemajetkovej ujmy za neprimerane dlhé trestné stíhanie vo výške 21.750,00 EUR, titulom náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 1.105,56 EUR, titulom náhrady výdavkov za vyhotovenie fotokópií súdneho spisu vo výške 18,12 EUR, titulom náhrady cestovného a náhrady za stratu času vo výške 1.725,86 EUR, a titulom náhrady výdavkov vynaložených na balíky, poštovné, cestovné návštevy rodiny finančných prostriedkov poukázaných na účet vo výške 1.087,74 EUR.

9. Škodou je v tomto prípade potrebné rozumieť majetkovú ujmu spočívajúcu v zmenšení majetku žalobcu v dôsledku škodovej udalosti. Vznik škody je jednou zo zákonných podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. V zmysle ustálenej súdnej praxe sa skutočnou škodou rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkovú hodnotu, ktoré by bolo potrebné vynaložiť na uvedenie veci do predošlého stavu. Po aplikácii uvedenej definície skutočnej škody je možné za takúto považovať nároky označené žalobcom ako náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 1.105,56 EUR, náhrada výdavkov za vyhotovenie fotokópií súdneho spisu vo výške 18,12 EUR, náhrada cestovného a náhrady za stratu času vo výške 1.725,86 EUR a náhrada výdavkov vynaložených na balíky, poštovné, cestovné návštevy rodiny a finančných prostriedkov poukázaných na účet vo výške 1.087,74 EUR. Náhrada škody v zmysle zákona v sebe zahŕňa aj náhradu trov konania, resp. náhradu trov obhajoby, za predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu titulom vznesenia obvinenia alebo rozhodnutia o väzbe, ktoré žalobca účelne vynaložil na realizáciu jeho procesnej obrany v trestnom konaní, ak tieto vznikli v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s vedeným trestným konaním. Dôkazné bremeno aj v tomto prípade nesie žalobca. Žalobca na preukázanie vynaloženia nákladov a dôvodnosti nepredložil žiadny relevantný listinný dôkaz z ktorého, by mal súd preukázať, že žalobca skutočne vykonal úhradu vo výške 1.105,56 € a v konaní ani nepreukázal, komu mal takúto úhradu vykonať. Súd v konaní nevykonal dôkaz a to navrhnuté pripojenie trestného spisu, z ktorého by bolo možné preskúmať účelnosť a hodnotu jednotlivých úkonov právnej služby a to z dôvodu, že žalobca nijak neosvedčil skutočnosť, že jeho majetok bol o tieto finančné prostriedky znížený. Obdobne súd nemal žalobcom preukázané reálne zmenšenie majetku o hodnoty ním špecifikované ako výdavky za vyhotovenie fotokópií súdneho spisu, cestovné a náhrada za stratu času. Súd má navyše za to, že požadovaná náhrada „výdavkov vynaložených na balíky, poštovné, cestovné za účelom návštevy rodiny a finančné prostriedky poukázaných na účet“ nespĺňajú pojmové znaky škody tak ako sú definované a ako sú všeobecne akceptované, nakoľko už z podstaty vecí vyplýva, že neboli vynaložené z majetkovej podstaty žalobcu a rovnako z podstaty vecí vyplýva, že tieto nevznikli ako nevyhnutné výdavky v príčinnej súvislosti s výkonom väzby či dĺžkou trestného konania. Navyše, okrem spochybniteľných, rukou písaných poznámok nie je žiadnym spôsobom preukázané, že k vzniku nákladov na cestovné vôbec došlo a doklady vystavené Slovenskou poštou jednoznačne preukazujú, že úhradou nákladov na poštovné, resp. zaslanie finančných prostriedkov na účet nedošlo k zmenšeniu majetku žalobcu ale tretej osoby. S poukazom na uvedené je nevyhnutné konštatovať, žalobca nepreukázal vznik a výšku škody spočívajúcej v náhrade trov obhajoby, vyhotovenie fotokópií súdneho spisu, cestovného a náhrade za stratu času a súd tento nárok žalobcu zamietol.

10. Nároku žalobcu za ušlý príjem z dôvodu neprimeranej dĺžky trestného stíhania spočíva v tom, že na základe rozhodnutia Riaditeľa Colného úradu Bratislava číslo 16137/2001-520140 zo dňa 23.10.2001 mu bola na čas dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby určená mzda nižšia na akú mal nárok na základe tarifného zaradenia. Súd má za to, že žalobca svoj dôvodný nárok na doplatenie rozdielu, o ktorý bol jeho služobný plat krátený mal po skončení trestného stíhania uplatniť voči svojmu služobnému úradu, v zmysle § 42 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z. Podľa žalobcom predloženého rozhodnutia Riaditeľa Colného kriminálneho úradu Bratislava číslo XXXXX/XXXX-XXXX, zo dňa 22.08.2005 bol žalobca uvoľnený zo služobného pomeru colníka na základe jeho žiadosti zo dňa 18.08.2005. Podľa žalobcom predloženého rozhodnutia Colného riaditeľstva, značka 34497/2005-1462-4, zo dňa 23.09.2005 bolo žalobcovi priznané odchodné v sume 1.235,41 EUR (37.218 Sk). Táto skutočnosť však nie je žalobcom zohľadnená v žiadnom z predložených výpočtov. Súd má za to, že žalobca svoj

dôvodný nárok na doplatenie rozdielu, o ktorý bol jeho služobný plat krátený, mal po skončení trestného stíhania uplatniť voči vtedajšiemu zamestnávateľovi, v zmysle § 42 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z.. Na základe vykonaného dokazovania a v zmysle citovaných zákonných ustanovení žalovaná nie je pasívne legitimovaným subjektom vo vzťahu k pracovnoprávnym nárokom žalobcu, akým je náhrada služobného platu. Na základe uvedeného má súd za to, že žalobca uplatňuje nárok na náhradu ušlého príjmu za dobu trvania trestného stíhania, do skončenia jeho služobného pomeru vo výške 9.340,99 EUR voči žalovanej nedôvodne, nakoľko v uvedenej časti nejde o náhradu škody, ale o nárok na doplatenie služobného platu, ktorý bolo potrebné uplatniť voči zamestnávateľovi a súd tento nárok žalobcu z uvedených dôvodov zamietol.

11. Žalobca si v konaní ďalej uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za neprimerane dlhé konanie podľa ustanovenia § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. v celovej výške 21.750,- €. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá splnenie určitých zákonom kvalifikovaných podmienok, pričom prípustnosť peňažnej satisfakcie je opodstatnená tam, kde konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, a kde zmenšenie a vyváženie spôsobenej nemajetkovej ujmy nemožno dosiahnuť inak ako cestou zadosťučinenia vo forme peňažného plnenia. Splnenie týchto podmienok však musí byť v konaní preukázané, čo konštatoval aj Krajský súd v Bratislave, ktorý napr. v rozsudku č. k. 6Co 14/2013-141 zo dňa 24.11.2014 uviedol, že: „odvolací súd považuje za mylnú odvolaciu argumentáciu žalobcu, že v kompenzačnom konaní vo veci prieťahov v súdnom konaní sa žiadne dôkazy nevyžadujú. Práve naopak, odvolací súd poukazuje na ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého možno nemajetkovú ujmu v peniazoch priznať iba v prípade, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a nie je ju možné uspokojiť inak. Nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch teda v prípade, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu alebo nezákonnému rozhodnutiu pri výkone verejnej moci nevzniká automaticky. Žalobca, ktorý sa náhrady nemajetkovej ujmy domáha, musí uniesť jednak bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno, že mu nemajetková ujma vznikla a že na jej uspokojenie nie je postačujúcim zadosťučinením len konštatovanie porušenia práva“.

12. V dôsledku trestného stíhania mala byť žalobcovi spôsobená ujma spočívajúca v zhoršení rodinného života, strate možnosti zamestnať sa či v zhoršení jeho spoločenského postavenia. Žalobca však na preukázanie tvrdených skutočností nepredložil súdu žiadne dôkazy. Navyiac súd mal v konaní za to, že spôsob skončenia trestného stíhania žalobcu je nevyhnutné považovať za istý druh satisfakcie poskytnutej mu zo strany orgánov verejnej moci. Zastavenie trestného stíhania bez rozhodnutia v merite veci mohlo mať na žalobcu výlučne pozitívny dopad, nakoľko nedošlo k prípadnému vysloveniu jeho viny a uloženiu trestu. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, na základe akých skutočností by bolo možné prijať záver o tom, že skončenie trestného stíhania na základe ustanovenia medzinárodnej zmluvy nepovažuje za dostatočné zadosťučinenie.

13. O trovách konania súd rozhodol súd v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, keď plne úspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

14. Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktorý žiada odvolací súd o zmenu rozhodnutia, predloženie veci Ústavnému súdu SR na začatie konania o súlade právnych predpisov, vo veci samej rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Svoje odvolanie žalobca odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pri svojom konaní dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Žalobca nemohol sa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ani vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, pretože mnou navrhované dôkazy potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností vykonané neboli a s návrhmi na vykonanie dôkazov sa súd I. inštancie v odôvodnení rozsudku náležitým spôsobom nevysporiadal, iba odkázal, na svoj právny názor a na ustanovenia Zák.č. 514/2003 Z.z. Rovnako žalobca sa nemohol vyjadriť k dôkazom vykonaným na pojednávaní dňa 30.01.2020 v rozpore s ústavným základným právom zaručeným v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ako právo vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Súd porušil ústavné, základné právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ako právo, aby moja vec bola prerokovaná spravodlivo a bola prerokovaná v mojej prítomnosti a základné právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru ako právo, aby bola záležitosť spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach

alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Žalobca vo svojom odvolaní poukazuje na súdu známe ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z, zákona č. 160/2015 Z.z., článku Ústavy Slovenskej republiky.

15. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý v súvislosti s odvolaním žalobcu v plnom rozsahu odkazuje na jeho vyjadrenie z 15.11.2021, a aj naďalej považuje oba predmetné návrhy s prihliadnutím na predmet konania, znenie právnych predpisov a ustálenú judikatúru vo veciach náhrady škody a nemajetkovej ujmy, v rozpore s hospodárnosťou konania. Nakoľko žalobca vo svojom odvolaní nepoložil otázky, ktorých sa má prejudiciálne konanie týkať, žalovaná predpokladá, že chce žalobca predložiť rovnaké otázky ako pred súdom prvej inštancie. Žalovaná na základe uvedeného musí opakovane, tak ako to urobila už vo svojom vyjadrení upozorniť, že SD EÚ nie je oprávnený vydávať predbežné nálezy o otázkach medzinárodných zmlúv, ktoré zaväzujú členské štáty mimo rámec práv Únie a už vôbec nie výklad vnútroštátneho práva. Na základe uvedeného v konaní pred súdom prvej inštancie ako ani v odvolacom konaní nie je možné podať návrh na začatie prejudiciálneho konania. Vo vzťahu k predloženiu veci Ústavnému súdu SR žalovaná poukazuje na judikát R 53/1999. Žalobca následne v celom svojom odvolaní, tak ako celý čas pred súdom prvej inštancie, ignoruje články Ústavy ako aj vyjadrenia žalovanej, a neustále poukazuje len na čl. 12 a čl. 46 ods. 1 a ods. 3 Ústavy o čo opiera väčšinu svojej argumentácie. Opakovane však žalovaný musí pripomenúť, že Ústava v čl. 46 ods. 3 síce priznáva právo domáhať sa náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, avšak v tejto súvislosti je potrebné vnímať i ustanovenie čl. 51 Ústavy, v zmysle ktorého „domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy je možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.“ Samotný Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti viackrát skonštatoval, že „právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie“ (viď napr. uznesenie zo dňa 16.12.2008, sp. zn. II. ÚS 467/08). Na základe uvedeného sa už žalovaný nebude bližšie zaoberať žalobcovou argumentáciou postavenou výlučne na citovaní Ústavy a v nej zakotvených základných ľudských právach. Žalovaný opakovane poukazuje na to, že žalobca neuviedol počas celého konania pred súdom prvej inštancie ani jeden prípad, kedy by sa v priebehu trestného konania sťažoval na zbytočné prietahy v konaní, nepredložil rozhodnutie žiadneho orgánu o tom, že konanie bolo prietahmi poznačené, dokonca ani v rozpise jednotlivých úkonov, ktoré mali byť právnym zástupcom žalobcu v rámci trestného konania vykonané, sa nenachádzala žiadna položka, ktorá by aspoň náznakom umožnila predpokladať, že žalobca sa dožadovoval nápravy vzniknutej situácie už v priebehu konania. V neposlednom rade žalovaný uvádza aj to, že ani samotný Najvyšší súd SR ako ani Špecializovaný trestný súd výslovne nekonštatovali existenciu prietahov v konaní, nakoľko záver súdu o tom, že konanie trvá neprímerane dlho, nie je možné bez ďalšieho reprodukovat tak, že konanie bolo poznačené bezdôvodnými prietahmi. Žalovaný považuje za potrebné zdôrazniť, že prietahom sa rozumie obdobie poznamenané nečinnosťou všeobecného súdu, keď jeho konaniu nebráni žiadna zákonná prekážka, nie obdobie trvania súdneho konania, ktoré sa môže na prvý pohľad javiť ako neprímerané. Na základe uvedeného nie sú tieto tvrdenia žalobcu založené na pravde. V bode odvolania označenom ako § 3 žalobca namietka, že sa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR nemohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, pretože ním navrhnuté dôkazy potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností vykonané neboli (opakovane však bez bližšieho uvedenia, ktoré konkrétne dôkazy). V ďalšej vete žalobca tvrdí, že sa nemohol vyjadriť k dôkazom vykonaným na pojednávaní dňa 30.01.2020, čo bolo podľa neho v rozpore s jeho ústavnými právami. Žalovaný primárne musí upozorniť, že prvé pojednávanie vo veci bolo vytýčené na 19.11.2020, čo znamená, že 30.01.2020 sa žiadne pojednávanie, na ktorom sa žalobca nemohol vyjadriť k dokazovaniu neuskutočnilo. Následne si žalobcova argumentácia ohľadom vyjadrovania sa k dôkazom a nemožnosti vyjadriť sa k dôkazom, a zároveň námietke, že ním navrhnuté dôkazy vykonané neboli, priamo odporuje. Žalobca počas celého konania pred súdom prvej inštancie zaslal niekoľko vyjadrení, ktorých súčasťou boli listiny ako aj CD nosič, a následne boli aj dve pojednávania vytýčené na 19.11.2020 a 18.10.2021 odročené práve v dôsledku žalobcom avizovaných a doručených vyjadrení. Na základe uvedeného má žalovaná za to, že žalobcovi bol poskytnutý dostatočný procesný priestor, aby svoj nárok riadne odôvodnil a preukázal, najmä s ohľadom na to, že bol počas celého konania pred súdom prvej inštancie riadne právne zastúpený.

16. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý v celom rozsahu zotrváva na svojej doterajšej skutkovej a právnej argumentácii.

17. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

18. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 CSP).

19. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP

20. V súvislosti s žalobcom v odvolaní namietaným čl. 12 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy SR, odvolací súd uvádza, že je pravda, že základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremiľateľné a nezrušiteľné a v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Ale uvedené je potrebné interpretovať taktiež aj v súlade s čl. 51 Ústavy SR, ktorý hovorí, že domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Teda aj právo na náhradu škody (spôsobenú nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom) nie je absolútnym právom, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam. Jedným zo zákonov stanovených obmedzení je aj možnosť jeho premlčania a to konkrétne v zmysle § 23 zákona č. 58/1969 Zb. Nakoľko trestné konanie žalobcu bolo zastavené uznesením Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. BB-3T/29/2015 zo dňa 10.11.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15.12.2015, pričom žalobca svoju žalobu podal na súde prvej inštancie 07.04.2019, teda v zmysle § 23 zákona č. 58/1969 Zb. po uplynutí premlčacej lehoty stanovenej zákonom (právo na náhradu škody podľa prvej časti druhej hlavy sa premlčí za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené), za súčasného dovolania sa premlčania žalovaným v konaní.

21. Ďalej žalobca namieta, že v trestnom konaní došlo k prietahom v konaní, odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že dôkazné bremeno preukázania vzniku prietahov v konaní spočívalo práve na žalobcovi, ktorý existenciu prietahov bol povinný preukázať. Žalobca počas celého konania nepreukázal ani jeden prípad, kedy by sa v priebehu trestného konania sťažoval na prietahy v konaní, taktiež žalobca nepredložil ani žiadne rozhodnutie o tom, že v konaní boli spôsobené zbytočné prietahy v konaní.

22. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní súd vzhľadom na to, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi priznáva v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP, § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).